

KESZI HARANGSZÓ

Budakeszi római katolikus egyházközségének kiadványa

2024. február 4.

XXII. évfolyam 5. szám

Évközi 5.vasárnap

„A szelídeket magához emeli.”

Február 3. szombat:

18:00 – +Judit

Balázs áldás

Február 4. vasárnap

08:00 – +Szülők

10:00 – +Zoltán

18:00 – Hálaadás

A szentmise olvasmányai:

Jób 7,1-4.6-7

Zsolt 146,1-2.3-4.5-6

1Kor 9,16-19.22-23

Mk 1,29-39

Február 5. hétfő

Szent Ágota vértanú

06:30 –

18:00 – Bibliaóra a hittan

teremben

Február 6. kedd:

Miki Szent Pál és társai vértanúk

06:30 –

Február 7. szerda

06:30 –

Február 8. csütörtök:

Emiliáni Szent Jeromos hitvalló

06:30 – Herovits család tagjai

18:00 – Szentségimádás a
domonkos nővérek kápolnájában

Február 9. péntek:

17:00 - 18:00 – Gyóntatás

18:00 –

Február 10. szombat:

18:00 –

Február 11. vasárnap

08:00 – +Béla

10:00 – +László

18:00 –

Köszönetnyilvánítás

I.

Áron atya és a képviselő testület ezúton is köszöni, hogy Kristóf atya temetésének méltó lebonyolítását nagy szeretettel segítették: a templom takarítói, díszítői, hangosítás összeállítói, pogácsa készítői, a cserkészek, ministránsok, a Prohászka gimnázium, az énekkar, a rendőrség és polgárőrség. Mindenki kiválóan teljesítette vállalt feladatát.

II.

Tolmácsoljuk Kristóf atya testvérének, Rita asszonynak köszönetét. Megható volt számára, hogy a temetést minden járulékos rendezvényével együtt szépen megszerveztük és lebonyolítottuk, továbbá nagyon köszöni a szép számban megjelent hívek imádságos részvételét.

Kristóf atya emlékére –

Tóth Balázs

búcsúbeszéde

Drága Kristóf Atya!

Ha a Mennysországban lenne konyha, akkor te most talán épp Bilik tanár urat bízna meg petrezselyemaprítással, hogy aztán együtt készítenek valami rendkívülit az égieknek.

Egyszer mikor a szakács-tudományodról – ami inkább művészet volt – interjúvoltak téged, annak spirituális háttere kapcsán megemlítetted, hogy

milyen érdekes, Jézus nyilvános működése egy lakomán kezdődött a kánai menyegzőn, és egy vacsorával ért véget. Az utolsó vacsorával.

Micsoda kapcsolódások lehetnek ezek! Olyasmik, mint az általad megálmodott irodalmi vacsora-estek Kovács András tanár úrral, amikre tematikus menüsorral készültünk, és mert már fáradtál, megkértél minket Eszes Zoli barátunkkal, hogy segítsünk a főzésben. Nagy szellemi, lelki és gasztroiskola lett ez nekünk. Melletted lenni. Ilyenkor az aktuális diakónust, káplánt is befogad; ekkor vált szállóigévé Barnabás atyáról: ahogy én aprítok, nem aprít úgy senki. És ha már káplánok. Áron atya is felvette az ebbéli fonalat, de most róla az jut eszembe, hogy belekerült, mint Pilátus a Credóba. Mert ő az, aki Kristóf atya halálakor káplán volt Budakeszin, és elmondhatjuk, hogy felnőtt a feladathoz, és becsülettel helytállt a hirtelen rázúduló rengeteg, addig számára ismeretlen helyzet kezelésében.

Amikor idekerültél, két dolog azonnal feltűnt. Az első egy nagyon üdítő jelenség volt az addig tapasztaltakhoz képest. Mindenféle manír, modorosság, kenetteljesség nélkül prédikáltál és végezted a szentmise bemutatását. Volt mondanivalód, egyetlen fölösleges mondat nélkül. Ez a természetesség nagyon hitelessé tett; ez olyan egészséges ember ismérve, aki tisztában van önmagával, ma úgy

mondanánk, önazonos. Mirk Pista barátunk – aki valószínűleg a legrégebben ismer téged Budakeszin – mondta rólad, hogy simán tanítható volna a teológián Bibliikumot. De az átkosban ez szóba se jöhetett a családod rendszerellenes előléte miatt.

Van egy másik dolog, ami feltűnt, és ami szintén szokatlan, főleg ilyen hosszú távon. Itteni működésed kezdetén a misék alatt kiszóltál, hogy látom, vannak itt Érdről, látom vannak itt Diósdról. És ez az utolsó miséig így ment. 22 év után is eljöttek utánad akár még Pilisvörösvárról is, ahol meg még korábban szolgáltál. Ez magáért beszél. Ezt kevés papért teszik meg az emberek. Voltak barátaid. Gyakran emlegetted nekünk a Bandát, Breier Laci fogorvost Vörösvárról, Tónit, Józsikémet, Ritát és Dokit, mindegyikükről volt valami jó sztorid.

Emellett jó érzékkel utánanyúltál segítségképpen embereknek. Így karoltad föl Bayer Bálintot, aki aztán támogatásoddal felépítette az ország legnagyobb létszámú ministránszolgálatát, vagy Endit, akit gyerekkora óta ismersz, és aki a te megbízásodból gondos gazdája lett ennek a helynek, ahol most állunk.

Valószínűleg tisztában voltál szellemi képességeiddel, kiemelkedő tudásoddal, mind a hit, a Biblia ismerete, mind a művészetek, és nem utolsósorban a szakácművészet terén. Nem szálltál el magadtól. Mikor mondtuk egy-egy mise után, hogy jól beszéltél, te csak azt reagáltad, hogy igen-igen, csak kinyitottam, meg becsuktam a számat. Jó humorod volt. Persze néha misék végén kaptuk a burkolt vagy kevésbe burkolt kritikákat is, és azt is tudtuk, hogy néha a hívek zavartak a misén. Mert komolyan vetted, mert teljes joggal mondtad, hogy a legszentebb misztériumot, amit felfognunk is nehéz, de eljöttünk sokan együtt átélni, kár a jövő-menéssel, virsafftal elrontani. Fájt ez neked. Még ha néha finom kritikával illettél is az egyházi rendszert, a papok

felelősségét is feszegetve, Püspöködet tisztelted, a látogatásokkor mindig nagy gonddal készültünk az ebédekre. Kapcsolódtál, barátkoztál, amerre jártál, kerested az igényes dolgokat, helyeket, és ha valamit megszerettél, oda vissza-visszatértél. Ilyen volt az egyik legnevesebb Balaton környéki étterem, a Carpaccio Alsóörsön, ahol már asztalod volt, a pincérekkel hosszasan elbeszélgettél, ismertek, szerettek. Ha már személyes beszédet mondhatok, megosztom most itt a tulajdonos levelét, amit a halálhíredet közlő levelemre válaszolt:

Kedves Balázs! Nehéz szavakba önteni az érzéseimet. Természetesen nagyon sajnálom Kristóf atyát, de hívő katolikusként hiszek az örökéletben, és abban, hogy a halállal csak visszaadjuk lelkünket teremtő Istenünknek. Imádkozni fogunk érte. Önnek pedig kimondhatatlanul hálás vagyok, amiért fontosnak vélte tudatni velünk, hogy volt valaki, aki szeretett bennünket. Nagyon sokat jelent nekem személy szerint is, mert visszaigazolja, vannak, akik megérik a helyszellemiségét. Számomra ez a levél többet ér, mint bármennyi Michelin-csillag.

Köszönettel, Kárpáti Zsolt, Carpaccio étterem
Kristóf atya! Kell ennél több, minthogy egy jónevű séf azt mondja rólad, a leggurmanabb papról, hogy a szereteted többet ér, mint egy Michelin-csillag!? Azért ez elég stílusos. Mit is mondtál a legutolsó TV-felvételben? Hogy az Isten nem a bűneinkre kíváncsi, hanem hogy hogyan, miként tudunk, merünk szeretni. Ez biztató útravaló nekünk, mint az is, amit a temetéseken szoktál prédikálni: Ne búslakodjunk, ez biztos volt, hogy bekövetkezik egyszer, de figyelmeztessen arra, hogy még talán van időnk, hogy rendbe szedjük az életünket. Kezdjük el! Kristóf atya! Ha már úgy alakult, hogy a fogolykiváltó trinitárius

rend kegyhelyén akarsz nyugodni, ne csodálkozz, ha lesznek, akik idezarándokolnak a Szűzanyához imádkozni, de hozzád is fordulnak majd közbenjárásért, hogy az ilyen-olyan rabságukból való szabadulásukért te is szólj néhány szót az Úrnál.

Nekem szinte bizonyosságom van arról, hogy megkezdted ebbéli munkádat, és hozzájárultál valakinek a szabadulásához.

2023. december 27-én, többnapos ápolás után, hajnali 2:30-kor hívott Rita nővéred, hogy mentőt hívott hozzád, és megkért, hogy menjek be veled a kórházba. Mielőtt utoljára elbúcsúztunk, mondtam: Amikor kijössz, főzünk valamit! Ezt válaszoltad lelkesen: Megcsináljuk azt a rostélyost!!!

2024. január 9-én éjjel 23:15-kor kaptam a hírt, hogy visszaadtad a lelked Teremtődnek.

Ha már személyes, megosztom Nagy István barátunk versbe illő sorait erre a hírre:

Megrendültség / árván maradt barátság / hála és gyengédség / hiány és üresség / magányos székek, terítetlen asztalok, kongó csend a konyhaszentélyben és tompán elülő szavak az apszis falán / oltártorzó, oltárfosztás / várjuk a Húsvétot...,

addig is... Isten áldjon, Isten veled, ha van mód rá, kérünk, szolgálj ott is minket, és eszközölj ki egy-két ülőhelyet ott magad mellett, az égi lakomán, bár tudjuk, hogy az ültetési rend nem a te szakterületed.

Kristóf atya!

Ígérem, megtaláljuk a módját, hogy időről-időre megemlékezzünk rólad.

Büszke voltam a barátságodra.

Búcsúzól, ezt már csak négy szemközt, az ablakmélyedésben mondom:

Megcsináljuk azt a rostélyost!

Isten veled!

Szeretettel: Tóth Balázs
Budakeszi, 2024. 01. 27